ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (štvrtá komora)

zo 4. októbra 2006 *

Vo veci T-193/04,

Hans-Martin Tillack, bydliskom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: I. Forrester, QC, T. Bosly, C. Arhold, N. Flandin, J. Herrlinger a J. Siaens, advokáti,

žalobca,

ktorého v konaní podporuje:

International Federation of Journalists (IFJ), so sídlom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: A. Bartosch a T. Grupp, advokáti,

vedľajší účastník konania,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: C. Docksey a C. Ladenburger, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: angličtina.

ktorej predmetom je na jednej strane návrh na zrušenie aktu, na základe ktorého Európsky úrad pre boj proti podvodom (OLAF) 11. februára 2004 postúpil nemeckým a belgickým súdnym orgánom informácie týkajúce sa podozrení z porušenia služobného tajomstva a z korupcie, a na druhej strane návrh na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá žalobcovi vznikla v súvislosti s týmto postúpením informácií a uverejnením tlačového komuniké zo strany OLAF-u,

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (štvrtá komora),

v zložení: predseda komory H. Legal, sudcovia P. Lindh a V. Vadapalas,
tajomník: J. Plingers, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. mája 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Európsky úrad pre boj proti podvodom (OLAF) zriadený rozhodnutím Komisie 1999/352/ES, ESUO, Euratom z 28. apríla 1999 (Ú. v. ES L 136, s. 20; Mim. vyd. 01/003, s. 110) je poverený najmä vykonávaním vnútorných administratívnych vyšetrovaní zameraných na vyšetrovanie závažných skutočností spojených s vykonávaním profesijných činností, ktoré môžu predstavovať porušenie povinností úradníkov a zamestnancov Spoločenstiev a ktoré môžu viesť k disciplinárnemu konaniu, prípadne k trestnému stíhaniu.

2 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 z 25. mája 1999 o vyšetrovaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF) (Ú. v. ES L 136, s. 1; Mim. vyd. 01/003, s. 91) stanovuje pravidlá pre inšpekcie, kontroly a iné opatrenia uskutočňované zamestnancami OLAF-u pri plnení ich povinností.

3 Odôvodnenie č. 13 nariadenia č. 1073/1999 znie:

„Keďže je na príslušných orgánoch členských štátov, prípadne orgánoch, inštitúciách, úradoch alebo agentúrach, aby sa rozhodli, aké kroky sa majú urobiť v súvislosti s dokončenými vyšetrovaniami na základe správy vypracovanej [OLAF-om]; keďže predsa len má byť povinnosťou riaditeľa [OLAF-u] priamo doručiť justičným orgánom dotknutého členského štátu informácie, ktoré [OLAF] získal v priebehu interných vyšetrovaní týkajúcich sa situácií, ktoré majú [môžu — *neoficiálny preklad*] viesť k trestným konaniam [trestnému stíhaniu — *neoficiálny preklad*].“

4 Článok 6 nariadenia č. 1073/1999 s názvom „Vyšetrovací postup“ vo svojom odseku 6 stanovuje, že „členské štáty zabezpečia, aby ich príslušné orgány poskytli v súlade s vnútroštátnymi predpismi potrebnú pomoc s cieľom umožniť zamestnancom [OLAF-u] plniť ich úlohu“.

5 Článok 9 nariadenia č. 1073/1999 s názvom „Vyšetrovacia správa a opatrenia uskutočnené po vyšetrovaniach“ vo svojom odseku 2 stanovuje:

„... Správy vypracované na takomto základe predstavujú prípustný dôkaz v správnych alebo súdnych konaniach členského štátu, v ktorých sa ich použitie ukáže ako nevyhnutné, rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok ako administratívne správy vypracované národnými administratívnymi inšpektormi...“

6 Článok 10 nariadenia č. 1073/1999 s názvom „Postúpenie informácií [zo strany OLAF-u]“ vo svojom odseku 2 stanovuje:

„... Riaditeľ [OLAF-u] postúpi informácie získané [OLAF-om] v priebehu interných vyšetrovaní záležitostí, ktoré majú vyústiť do trestného konania [môžu viesť k trestnému stíhaniu — *neoficiálny preklad*], súdnym orgánom členských štátov...“

Skutkové okolnosti

7 Žalobca je novinár pracujúci pre nemecký časopis *Stern.*

8 Memorandom z 31. augusta 2001 pán Van Buitenen, úradník Komisie Európskych spoločenstiev, poukázal na možné nezrovnalosti, ku ktorým došlo v niekoľkých oddeleniach Komisie (ďalej len „memorandum Van Buitenen“). Kópia tohto dokumentu bola OLAF-u doručená 5. septembra 2001.

9 Riaditeľ OLAF-u 23. októbra 2001 poveril oddelenie „Sudcovia, porada a súdny dohľad“, aby preskúmali tvrdenia uvedené v memorande Van Buitenen a v nadväznosti na to vypracovali odporúčania.

10 Dňa 31. januára 2002 oddelenie „Sudcovia, porada a súdny dohľad“ predložilo interné oznámenie dôverného charakteru, ktoré obsahovalo dvanásť návrhov a odporúčaní, medzi ktorými bolo začatie vyšetrovania, pokiaľ ide o určité tvrdenia uvedené v memorande. Na základe tohto dokumentu vydalo uvedené oddelenie 14. februára 2002 krátke oznámenie, ktoré malo takisto dôverný charakter.

11 Žalobca vydal dva články, ktoré boli uverejnené v časopise *Stern* 28. februára 2002 a následne 7. marca 2002 a ktoré sa týkali prípadov nezrovnalostí v európskych inštitúciách. Tieto články vychádzali z memoranda Van Buitenen a oznámenia OLAF-u z 31. januára 2002.

12 Vzhľadom na podozrenie OLAF-u, že dôverné oznámenia z 31. januára a 14. februára 2002 boli prezradené nezákonným spôsobom, začal OLAF 12. marca 2002 interné vyšetrovanie s cieľom zistiť totožnosť úradníkov alebo zamestnancov Európskych spoločenstiev, ktorí spôsobili tento únik informácií.

13 Riaditeľ oddelenia OLAF-u „Tajná služba, operačná stratégia a informačné služby" predložil 22. marca 2002 riaditeľovi OLAF-u oznámenie, v ktorom uviedol, že podľa spoľahlivého zdroja informácií vyplatil žalobca zamestnancovi OLAF-u 8 000 eur za získanie viacerých dokumentov týkajúcich sa veci Van Buitenen. V ten istý deň hovorca OLAF-u oznámil riaditeľovi OLAF-u, že mal stretnutie s pánom G., hovorcom Výboru pre rozpočet a boj proti podvodom, a že tento vyhlásil, že ho novinár časopisu *Stern* informoval, že žalobca vyplatil peniaze za získanie dokumentov členovi OLAF-u.

14 Dňa 27. marca 2002 uverejnil OLAF tlačové komuniké s názvom „Vnútorné vyšetrovanie týkajúce sa úniku dôverných informácií", ktoré znie takto:

„... V súvislosti so zjavným únikom dôverných informácií uvedených v správe, ktorú vyhotovil OLAF, rozhodol [OLAF] v súlade s článkom 5 ods. 1 nariadenia ... č. 1073/1999 o začatí interného vyšetrovania. Podľa informácií, ktoré získal [OLAF], získal novinár niekoľko dokumentov týkajúcich sa spisu s názvom ‚vec Van

Buitenen'. Nie je vylúčené, že niekomu v OLAF-e (dokonca aj v inej inštitúcii) boli za získanie týchto dokumentov vyplatené peniaze...

[OLAF] vždy dodržiava najvyššie etické normy. Svoje vyšetrovania vedie úplne nezávisle. Je však potrebné zdôrazniť, že aktívna korupcia alebo podplácanie zamestnancov s cieľom získať dôverné informácie sú v Belgicku protiprávne. Okrem toho informácie získané OLAF-om v priebehu jeho vyšetrovaní sú chránené príslušnými ustanoveniami belgického práva. Ak v súvislosti s interným vyšetrovaním dôjde k odhaleniu protiprávnej činnosti, [OLAF] má záujem na stíhaní jej pôvodcov v súlade s uplatniteľnými disciplinárnymi a trestnoprávnymi ustanoveniami..."

15 Ako odpoveď na vyššie uvedené časopis *Stern* uverejnil 28. marca 2002 tlačové komuniké, v ktorom na jednej strane potvrdil, že má memorandum Van Buitenen, a na druhej strane zdôraznil, že úradníkovi Európskych spoločenstiev za získanie dokumentov súvisiacich s touto vecou nevyplatil peniaze. V tomto komuniké sa uvádzajú meno a adresa žalobcu. Dňa 3. apríla 2002 sa časopis *Stern* písomne obrátil na predsedu dozorného výboru OLAF-u, aby sa bránil proti tvrdeniam OLAF-u.

16 Dňa 4. apríla 2002 časopis *European Voice* uviedol, že podľa hovorcu OLAF-u mal OLAF k dispozícii *prima facie* „dôkazy", z ktorých vyplývalo, že „mohlo dôjsť k platbe", a že sa touto otázkou vážne zaoberal.

17 Na zasadnutí, ktoré sa konalo 9. a 10. apríla 2002, dozorný výbor OLAF-u požiadal, aby bol informovaný o nepriamych dôkazoch posilňujúcich podozrenie z vyplatenia peňazí v tejto veci.

18 Dňa 11. apríla 2002 zaslal hovorca OLAF-u zamestnancom OLAF-u list, v ktorom sa uvádza toto:

„... Jedinou určitou skutočnosťou je v súčasnosti to, že dôverný dokument OLAF-u sa dostal do rúk tlače (a toto by sa nemalo stávať), [a] takisto, že v OLAF-e a Komisii sa šíria ‚nezaručené informácie'..., podľa ktorých boli tieto dokumenty ‚zaplatené' (aj s uvedením sumy...)... Je neprípustné, aby... existovalo riziko, že dôverné informácie OLAF-u získa tlač, a aby sa tieto informácie získavali podplácaním verejných úradníkov [a aby] vyšetrovacie oddelenie neoverilo dôvodnosť takých podozrení, ‚nezaručených informácií' alebo ‚špekulácií', akými sú tie, ktoré vznikali v uplynulých týždňoch v súvislosti s [OLAF-om]".

19 Vzhľadom na tlačové komuniké OLAF-u z 27. marca 2002 podal žalobca 22. októbra 2002 sťažnosť Európskemu ombudsmanovi (1840/2002/GG).

20 Dňa 9. decembra 2002 vyšetrovatelia OLAF-u úradne vypočuli pána G. Pán G. uviedol, že podľa jedného z jeho bývalých kolegov v časopise *Stern,* meno ktorého odmietol uviesť, získal žalobca 8 000 nemeckých mariek (DEM), resp. 8 000 eur na to, aby si obstaral informácie týkajúce sa Komisie alebo prípadne OLAF-u.

21 Dňa 18. júna 2003 ombudsman vo svojom návrhu odporúčania k sťažnosti žalobcu uviedol, že OLAF tým, že tvrdil, že došlo trestnému činu korupcie bez tohto, aby to preukázal dostatočnými a verejne overiteľnými skutočnosťami, konal neproporcionálne, čo je prípadom nesprávneho úradného postupu. Odporučil, aby OLAF stiahol uverejnené obvinenia týkajúce sa korupcie, ktoré bolo možné chápať tak, že poukazujú na sťažovateľa.

22 V nadväznosti na tento návrh odporúčania OLAF 30. septembra 2003 vydal tlačové komuniké s názvom „Vysvetlenie OLAF-u týkajúce sa zjavného úniku informácií", ktoré znelo takto:

„Dňa 27. marca 2002... vydal OLAF tlačové komuniké, v ktorom uviedol, že sa začalo interné vyšetrovanie v súlade s nariadením... č. 1073/1999 vo veci zjavného úniku dôverných informácií uvedených v správe, ktorú vypracoval [OLAF].

V tomto komuniké sa uvádzalo, že podľa informácií, ktoré získal [OLAF], jeden novinár si obstaral niekoľko dokumentov týkajúcich sa spisu nazvaného ‚vec Van Buitenen', a nie je vylúčené, že niekomu v OLAF-e (alebo dokonca aj v inej inštitúcii) boli za získanie týchto dokumentov vyplatené peniaze.

Vyšetrovanie OLAF-u v tejto veci nebolo ukončené, napriek tomu však [OLAF] až doposiaľ nenašiel dôkaz o tom, že by sa takáto platba naozaj uskutočnila."

23 Dňa 12. novembra 2003 žalobca uverejnil na internetovej stránke časopisu *Stern* článok, ktorý kritizoval konanie riaditeľa OLAF-u.

24 Vo svojom konečnom rozhodnutí z 20. novembra 2003 týkajúcom sa sťažnosti 1840/2002/GG ombudsman opätovne potvrdil, že OLAF sa dopustil nesprávneho úradného postupu a uviedol, že OLAF, ktorý návrh jeho odporúčania prijal, nevykonal toto odporúčanie náležitým spôsobom. Vzhľadom na tieto okolnosti sa domnieval, že kritická poznámka z jeho strany môže byť pre sťažovateľa primeraným zadosťučinením.

25 Pána G., ktorý z Komisie odišiel v júli 2003, vyšetrovatelia OLAF-u opätovne vypočuli 6. januára 2004. Pán G. na jednej strane potvrdil výpoveď, ktorú poskytol na prvom vypočutí, a na druhej strane uviedol meno osoby, ktorá ho informovala.

26 V dňoch 20. a 21. januára 2004 na zasadnutí dozorného výboru OLAF-u riaditeľ tento výbor informoval o „vývoji v prebiehajúcom konaní", pričom uviedol, že súčasťou tohto vývoja sú dôverné kontakty s vnútroštátnymi súdnymi orgánmi. Podľa zápisnice zo zasadnutia členovia výboru súhlasili „vzhľadom na osobitosti daného prípadu, aby boli získané odlišné informácie..., pričom upresnili, že OLAF-u prislúcha, aby vo vhodnom okamihu náležite informoval príslušné orgány".

27 Dňa 11. februára 2004 OLAF postúpil informácie týkajúce sa podozrení z porušenia služobného tajomstva a korupcie súdnym orgánom v Bruseli (Belgicko) a Hamburgu (Nemecko), pričom sa odvolal na článok 10 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999.

28 Na základe postúpených informácií začali belgické súdne orgány, ako aj nemecké súdne orgány, a to nezávisle na sebe, vyšetrovať údajnú korupciu, a pokiaľ ide o belgické súdne orgány, aj porušenie služobného tajomstva.

29 Dňa 19. marca 2004 vykonala belgická polícia na základe žiadosti vyšetrujúceho sudcu, ktorému bola vec pridelená, domovú prehliadku a prehliadku kancelárie žalobcu a zaistila alebo úradne zapečatila služobné dokumenty, ako aj osobné veci.

30 Žalobca podal proti tomuto zaisteniu žalobu na belgické súdy. Na konci tohto konania belgický Cour de cassation jeho žalobu 1. decembra 2004 meritórne zamietol.

31 Dňa 15. apríla 2004 podal žalobca riaditeľovi OLAF-u písomnú sťažnosť v súvislosti s uplatňovaným postupom a požiadal o prístup k príslušnému vyšetrovaciemu spisu.

32 Dňa 7. mája 2004 bola predsedovi dozorného výboru OLAF-u postúpená kópia listu zaslaného belgickým súdnym orgánom 11. februára 2004, z ktorej boli odstránené časti majúce dôverný charakter. Na konci toho istého mesiaca bola kópia uvedeného listu doručená aj žalobcovi.

33 Dňa 12. mája 2005 zaslal ombudsman Európskemu parlamentu osobitnú správu týkajúcu sa sťažnosti 2485/2004/GG, ktorú podal žalobca. Podľa tejto správy by mal OLAF priznať, že vo svojich vyjadreniach, ktoré adresoval ombudsmanovi v rámci vyšetrovania vedeného v súvislosti so sťažnosťou 1840/2002/GG, uviedol nesprávne a nepravdivé vyhlásenia. Ombudsman takisto navrhol, aby Parlament toto odporúčanie prijal ako uznesenie.

Konanie a návrhy účastníkov konania

34 Žalobca návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 1. júna 2004 podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

35 Samostatným podaním zapísaným do registra kancelárie Súdu prvého stupňa 4. júna 2004 žalobca v podstate navrhuje, aby Súd prvého stupňa na jednej strane nariadil odklad výkonu všetkých opatrení, ktoré majú byť prijaté na základe údajnej sťažnosti, ktorú OLAF podal 11. februára 2004 belgickým a nemeckým súdnym orgánom, a na druhej strane, aby OLAF-u nariadil, aby sa zdržal získavania, kontroly, preskúmania alebo oboznámenia sa s obsahom všetkých dokumentov a informácií, ktoré belgické súdne orgány získali pri domovej prehliadke a prehliadke kancelárie žalobcu vykonanej 19. marca 2004.

36 Podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 17. júna 2004 predložila Medzinárodná federácia novinárov (IFJ) návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov žalobcu.

37 Uznesením predsedu Súdu prvého stupňa z 15. októbra 2004, Tillack/Komisia (T-193/04 R, Zb. s. II-3575), predseda Súdu prvého stupňa návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol a rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne v konaní vo veci samej.

38 Návrhom podaným do kancelárie Súdneho dvora 24. decembra 2004 podal žalobca odvolanie proti už citovanému uzneseniu Tillack/Komisia.

39 Uznesením z 26. januára 2005 povolil predseda štvrtej komory Súdneho dvora vstup vedľajšieho účastníka IFJ do tohto konania. Vedľajší účastník predložil svoje vyjadrenie a ostatní účastníci konania k nemu predložili svoje pripomienky v stanovených lehotách.

40 Uznesením z 19. apríla 2005, Tillack/Komisia [C-521/04 P(R), Zb. s. I-3103], predseda Súdneho dvora zamietol odvolanie podané v konaní o nariadenie predbežného opatrenia a žalobcu zaviazal na náhradu trov konania.

41 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (štvrtá komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania.

42 Prednesy a odpovede účastníkov konania na ústne otázky Súdu prvého stupňa boli vypočuté na pojednávaní 11. mája 2006.

43 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil rozhodnutie OLAF-u o podaní „sťažnosti" nemeckým a belgickým súdnym orgánom z 11. februára 2004,

— zaviazal Komisiu na náhradu škody vo výške, ktorú stanoví Súd prvého stupňa, navýšenú o úrok z omeškania vo výške, ktorú určí Súd prvého stupňa,

— nariadil také ďalšie opatrenia, ktoré sú potrebné na dosiahnutie spravodlivosti,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

44 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu o neplatnosť a žalobu o náhradu škody ako neprípustné,

— subsidiárne zamietol uvedené žaloby ako nedôvodné,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

45 IFJ navrhuje, aby Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie OLAF-u z 11. februára 2004 o „podaní sťažnosti" nemeckým a belgickým súdnym orgánom.

Právny stav

O prípustnosti návrhov na zrušenie aktu, ktorým OLAF postúpil informácie nemeckým a belgickým súdnym orgánom

Tvrdenia účastníkov konania

46 Komisia bez toho, aby formálne vzniesla námietku neprípustnosti, tvrdí, že žaloba o neplatnosť je zjavne neprípustná vzhľadom na to, že akt nie je napadnuteľný v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES.

47 S odvolaním sa na uznesenie Súdu prvého stupňa z 18. decembra 2003, Gómez-Reino/Komisia (T-215/02, Zb. VS s. I-A-345 a II-1685, body 50 a 51), Komisia uvádza, že akt, ktorým OLAF postúpil informácie belgickým a nemeckým súdnym orgánom v súlade s povinnosťou vyplývajúcou z článku 10 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999, je prípravným aktom, ktorý sám osebe nemá vplyv na právne

postavenie žalobcu. Vnútroštátne súdne orgány sa totiž o tom, ako sa má zaobchádzať s postúpenými informáciami, rozhodujú samostatne, pričom podľa svojho vnútroštátneho práva rozhodujú o začatí, resp. nezačatí súdneho vyšetrovania, nariadení dokazovania a začatí trestného stíhania. Vnútroštátny súd má následne právomoc príslušnú osobu odsúdiť, resp. neodsúdiť.

48 Komisia takisto tvrdí, že v rozsudku z 15. januára 2003, Philip Morris International a i./Komisia (T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 a T-272/01, Zb. s. II-1), sa Súd prvého stupňa domnieval, že rozhodnutie Komisie o podaní občianskoprávnej žaloby na americký súd nemohlo byť predmetom žaloby v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES, keďže táto žaloba sama osebe nezasahuje do právneho postavenia žalovaného. Podľa Komisie sa musí táto judikatúra o to viac uplatniť v danom prípade, keď OLAF nepodal sťažnosť ani žalobu, ale jednoducho postúpil faktické informácie, ktoré síce mohli, ale nemuseli príslušné orgány podnietiť k začatiu konania, v ktorom ani OLAF, ani Komisia v zásade nemajú postavenie účastníka konania.

49 Okrem toho povinnosť spolupráce, ktorá je uvedená v článku 10 ES, nemá vo vzťahu k vnútroštátnym súdnym orgánom alebo žalobcovi záväzný právny účinok. Článok 6 ods. 6 nariadenia č. 1073/1999 sa neuplatňuje na akty prijaté v priebehu trestnoprávnych konaní vedených vnútroštátnymi súdnymi orgánmi členského štátu po tom, ako tieto súdne orgány získali informácie od OLAF-u. Nariadenie Rady (Euratom, ES) č. 2185/96 z 11. novembra 1996 o kontrolách a inšpekciách na mieste vykonávaných Komisiou s cieľom ochrany finančných záujmov Európskych spoločenstiev pred spreneverou a inými podvodmi (Ú. v. ES L 292, s. 2; Mim. vyd. 09/001, s. 303) s touto vecou nijako nesúvisí.

50 Okrem toho žalobca požíval účinnú súdnu ochranu. Po prvé, keďže je nariadenie belgickej domovej prehliadky jediným aktom zasahujúcim do slobody prejavu žalobcu, súdna ochrana proti tomuto aktu by sa mala zabezpečiť prostredníctvom belgických súdov. Po druhé, hoci je nariadenie vnútroštátnej domovej prehliadky

vydané na základe informácií poskytnutých OLAF-om, vnútroštátnymi opravnými prostriedkami by sa rovnako zabezpečila súdna ochrana sťažovateľa, hoci by sa mohol uplatniť článok 234 ES, keďže sťažovateľ na vnútroštátnom súde tvrdí, že OLAF pri svojom vyšetrovacom postupe porušil právo Spoločenstva. Po tretie, skutočnosť, že poskytnutie informácií na základe článku 10 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999 nemožno napadnúť prostredníctvom žaloby o neplatnosť neznamená, že sa *a priori* vylučuje, aby sa na súdy Spoločenstva podala žaloba o mimozmluvnej zodpovednosti.

51 Napokon Komisia vyhlasuje, že každá výnimka z uplatniteľných pravidiel o prípustnosti žaloby v zmysle článku 230 ES by mala nepriaznivé následky na efektívnosť, dôvernosť a nezávislosť vyšetrovaní OLAF-u. Komisia sa domnieva, že hoci by belgické súdy zamietli ako neprípustný každý žalobný dôvod založený na tom, že zo strany OLAF-u došlo k porušeniu podstatných formálnych náležitostí, táto žaloba o neplatnosť by aj tak prípustná nebola. Rozsudok Súdneho dvora z 30. marca 2004, Rothley a i./Parlament (C-167/02 P, Zb. s. I-3149) dospel k takému istému záveru.

52 Žalobca tvrdí, že jeho žaloba o neplatnosť podaná v zmysle článku 230 ES je prípustná.

53 Žalobca sa v prvom rade domnieva, že „sťažnosť" OLAF-u mala právne účinky, keďže vnútroštátne orgány následne urýchlili vyšetrovanie. Členské štáty sú totiž povinné poskytnúť OLAF-u svoju pomoc v súlade s článkom 10 ES a nariadením č. 1073/1999, najmä jeho článkom 6 ods. 6.

54 Napokon, záujmy žalobcu by boli chránené nedostatočne, ak by bolo pred napadnutím „sťažnosti" OLAF-u potrebné čakať na konečné rozhodnutie belgických

orgánov. Všeobecnejšie, novinárov a ich informátorov by od odhaľovania informácií týkajúcich sa inštitúcií Spoločenstva odrádzala existencia rizika, že „sťažnosti", ktoré podá OLAF, povedú k začatiu trestných konaní. Zrušenie napadnutého opatrenia by takisto prispelo k obnoveniu dobrej povesti žalobcu, ktorá bola vážne poškodená opakovanými nepravdivými tvrdeniami zo strany OLAF.

55 Podľa žalobcu je napadnutie „sťažnosti" jediným účinným prostriedkom na dosiahnutie zákazu protizákonného použitia informácií, ktoré získali belgické orgány počas domovej prehliadky, a prostredníctvom ktorých je možné identifikovať zdroje žalobcu. OLAF sa totiž môže stať občiansko-právnym účastníkom v belgickom trestnom konaní, a v dôsledku toho žiadať o prístup k zaisteným dokumentom. Navyše zrušenie „sťažnosti" by samo osebe mohlo mať právne účinky najmä tým, že by sa tým vyhlo opakovaniu takéhoto postupu zo strany Komisie.

56 Pokiaľ ide o už citované uznesenie Gómez-Reino/Komisia, žalobca uvádza, že okolnosti, ktoré k nemu viedli, boli značne odlišné od okolností v tomto prípade.

57 Okrem toho nariadením č. 1073/1999, ako aj nariadením č. 2185/96 sa OLAF-u, ktorý rozvíja úzku spoluprácu s vnútroštátnymi kontrolnými orgánmi, zverujú osobitné práva.

58 V odpovedi na tvrdenie Komisie, podľa ktorého OLAF nikdy nežiadal nemecké alebo belgické súdne orgány, aby prijali osobitné opatrenia, žalobca uvádza, že tvrdenie Komisie nie je presné. OLAF najprv v „sťažnosti" určenej belgickým orgánom odporučil rýchle konanie z dôvodu údajného skorého presťahovania sa žalobcu do Washingtonu (Spojené štáty). Ďalej vyšetrovatelia OLAF-u už 13. a 16. januára 2004 kontaktovali vnútroštátnych úradníkov s cieľom koordinácie vyšetrovacích opatrení. OLAF napokon žiadal od vnútroštátnych orgánov vykonanie domovej prehliadky

a prehliadky v kancelárii žalobcu s cieľom zhromaždenia dôkazov v rámci svojho vnútorného vyšetrovania, čo potvrdzuje vyhlásenie predsedu dozorného výboru OLAF-u pred House of Lords Select Committee on the European Union (Osobitná komisia pre Európsku úniu v Snemovni lordov, Spojené kráľovstvo) z 19. mája 2004. Vyšetrovací sudca teda nekonal úplne nezávisle, ale na základe žiadostí OLAF-u.

59 Žalobca takisto uvádza, že vnútroštátne orgány samozrejme dôverujú vyšetrovacím správam OLAF-u, ktoré sú prípustnými dôkazmi pred súdmi podľa článku 9 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999. V tejto súvislosti žalobca uvádza, že porušenie služobného tajomstva úradníkom Európskych spoločenstiev nie je trestným činom podľa belgického práva. Preto sa podľa neho OLAF mohol stať účastníkom občiansko-právneho konania len z dôvodu osobitných vzťahov, ktoré udržoval s belgickými orgánmi, ktoré boli pripravené konať na základe „sťažnosti".

60 Z predchádzajúcich skutočností vyplýva, že „sťažnosť" OLAF-u nemôže byť porovnávaná s rozhodnutím Komisie podať návrh na začatie občiansko-právneho konania vo veci, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok Philip Morris International a i./Komisia, a v ktorej bolo postavenie Komisie porovnateľné s postavením jednotlivcov. Na druhej strane v uznesení Súdu prvého stupňa z 13. júla 2004, Comunidad Autónoma de Andalucía/Komisia (T-29/03, Zb. s. II-2923), išlo o odlišné súvislosti, keďže sa týkalo konečnej správy v externom vyšetrovacom postupe. Okrem toho Súd prvého stupňa zohľadnil skutočnosť, že medzičasom prokurátor vec odložil, takže správa už viac nemohla mať nepriaznivé právne účinky.

61 Napokon, odkazujúc na už citovaný rozsudok Rothley a i./Parlament, žalobca uvádza, že článok 230 ES sa musí uplatniť vzhľadom na právo na účinnú súdnu ochranu. V danom prípade však nemal žiadny iný spôsob ako namietať proti konaniu OLAF-u. Nemohol požiadať vnútroštátny súd, aby sa obrátil na Súdny dvor s prejudiciálnou otázkou, pretože nezákonnosť konania OLAF-u neprejudikovala nezákonnosť opatrení prijatých vnútroštátnymi súdnymi orgánmi. Iba súdne orgány

Spoločenstva mali právomoc rozhodovať v súdnom konaní týkajúcom sa OLAF-u, a nie vnútroštátne orgány alebo, v poslednom stupni, Európsky súd pre ľudské práva. Vnútroštátne konanie teda neumožňuje zabezpečiť účinné súdne preskúmanie. Podľa žalobcu nie je prípustné, aby v konaní, v ktorom ide o slobodu tlače, mal k dispozícii len žalobu o náhradu škody pred Súdom prvého stupňa.

62 IFJ uvádza, že žaloba je prípustná, keďže „sťažnosti" podané na nemecké a belgické súdne orgány predstavujú rozhodnutia v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES. V tejto súvislosti žaloba o neplatnosť nemôže smerovať proti domovej prehliadke vykonanej belgickými orgánmi, ale proti rozhodnutiu OLAF-u, ktoré malo právne účinky voči osobe žalobcu.

63 Na rozdiel od konania, ktoré viedlo k vydaniu už citovaného uznesenia Gómez-Reino/Komisia, toto konanie sa týkalo „sťažnosti", ktorá mala priame právne účinky na žalobcu, a nie iba charakter prípravných opatrení.

64 Odkazujúc na rozsudok Súdneho dvora z 5. októbra 1988, Hamill/Komisia (180/87, Zb. s. 6141), IFJ zdôrazňuje, že aj jednoduché informácie dodané vnútroštátnym súdnym orgánom môžu byť kontrolované súdnymi orgánmi Spoločenstva.

65 Napokon, podľa IFJ žaloba o neplatnosť je takisto prípustná v dôsledku uplatnenia práva na účinnú súdnu ochranu. Článok 230 ES totiž musí byť vykladaný podľa účelu práva ako celku, aby žalobcovi mohla byť poskytnutá súdna ochrana proti konaniu OLAF-u. V tejto súvislosti belgické súdy nemôžu kontrolovať v každom jednotlivom prípade vyčerpávajúcim a hĺbkovým spôsobom, či akty prijaté inštitúciami Spoločenstva sú v súlade s právom Spoločenstva.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

66 V danom prípade smeruje žaloba o neplatnosť proti aktu, ktorým OLAF na základe článku 10 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999 odovzdal nemeckým a belgickým súdnym orgánom informácie týkajúce sa podozrenia z porušenia služobného tajomstva a korupcie týkajúcej sa žalobcu.

67 Podľa ustálenej judikatúry sú právnymi aktmi alebo rozhodnutiami, proti ktorým možno podať žalobu o neplatnosť v zmysle článku 230 ES, všetky opatrenia so záväznými právnymi účinkami, ktoré môžu ovplyvniť záujmy žalobcu tým, že podstatne zasahujú do jeho právneho postavenia (rozsudok Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 9, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. apríla 2006, Camós Grau/Komisia, T-309/03, Zb. s. II-1173, bod 47).

68 Je potrebné skonštatovať, že v danom prípade zmena právneho postavenia žalobcu napadnutým aktom nie je dostatočne určitá.

69 Z ustanovení nariadenia č. 1073/1999, najmä z odôvodnenia č. 13 a z článku 9 tohto nariadenia vyplýva, že závery OLAF-u obsiahnuté v konečnej správe nemôžu viesť automaticky k začatiu súdnych alebo disciplinárnych konaní, keďže príslušné orgány sa môžu rozhodnúť, ako sa má naložiť s konečnou správou, a sú teda jedinými orgánmi, ktoré majú právomoc prijať rozhodnutia, ktoré môžu zasiahnuť do právneho postavenia osôb, pričom v tejto súvislosti správa len odporúča začatie takýchto konaní (uznesenie Comunidad Autónoma de Andalucía/Komisia, už citované, bod 37, a rozsudok Camós Grau/Komisia, už citovaný, bod 51).

70 Takisto článok 10 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999 sa obmedzuje len na postúpenie informácií vnútroštátnym súdnym orgánom, ktoré môžu v rámci svojej vlastnej právomoci posúdiť obsah a dosah uvedených informácií, a ako s nimi podľa potreby naložiť. V dôsledku toho prípadné začatie súdneho konania na základe postúpenia informácií zo strany OLAF-u, ako aj nasledujúce právne akty patria výlučne a v plnom rozsahu do právomoci vnútroštátnych orgánov.

71 Žiadne z tvrdení predložených žalobcom a vedľajším účastníkom konania nie je takej povahy, aby spochybnilo toto konštatovanie.

72 V prvom rade zásada lojálnej spolupráce obsahuje povinnosť členských štátov prijať všetky vhodné opatrenia na zabezpečenie dosahu a účinnosti práva Spoločenstva a ukladá inštitúciám Spoločenstva recipročné povinnosti lojálnej spolupráce s členskými štátmi (rozsudky Súdneho dvora z 26. novembra 2002, First a Franex, C-275/00, Zb. s. I-10943, bod 49, a zo 4. marca 2004, Nemecko/Komisia, C-344/01, Zb. s. I-2081, bod 79). Z tejto zásady vyplýva, že vnútroštátne súdne orgány, keď im OLAF postúpi informácie podľa článku 10 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999, musia pozorne preskúmať uvedené informácie a vyvodiť z toho príslušné dôsledky na zabezpečenie dodržiavania práva Spoločenstva, prípadne tak, že začnú súdne konania, ak to tieto orgány považujú za odôvodnené. Takáto povinnosť pozorného skúmania však neznamená, že z vyššie uvedeného ustanovenia vyplýva výklad, ktorý prisudzuje záväznú povahu predmetným postúpeniam v tom zmysle, že vnútroštátne orgány sú povinné prijať osobitné opatrenia, pretože takýto výklad by menil deľbu úloh a zodpovedností, tak ako je stanovená pre vykonanie nariadenia č. 1073/1999 (uznesenie z 19. apríla 2005, Tillack/Komisia, už citované, bod 33).

73 Okrem toho článok 6 ods. 6 nariadenia č. 1073/1999, ktorý sa týka vyšetrovaní vykonávaných OLAF-om, a nariadenie č. 2185/96 o kontrolách a inšpekciách na mieste vykonávaných Komisiou s cieľom ochrany finančných záujmov Európskych

spoločenstiev pred spreneverou a inými podvodmi sa týkajú vlastných vyšetrovacích právomocí OLAF-u a Komisie. Hoci z lojálnej spolupráce, ktorá sa očakáva od členských štátov pri výkone týchto ich vlastných vyšetrovacích právomocí, vyplýva, že príslušné vnútroštátne orgány majú prispieť k akcii vedenej v mene Spoločenstva, táto spolupráca nijako nesúvisí s vlastnými výsadami uvedených, najmä súdnych orgánov, a nemá za následok zasahovanie do právomocí posledných uvedených.

74 V druhom rade, pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, podľa ktorého by OLAF mohol byť občiansko-právnym účastníkom v rámci belgického trestného konania s cieľom mať prístup k dokumentom zaisteným v bydlisku a kancelárii dotknutej osoby, je potrebné pripomenúť, že hoci by sa táto možnosť potvrdila, nemalo by to vplyv na napadnuteľnosť aktu, ktorým OLAF postúpil informácie vnútroštátnym súdnym orgánom.

75 V treťom rade už citovaný rozsudok Hamill/Komisia, ktorého cieľom je žaloba o náhradu škody, a nie žaloba o neplatnosť, vôbec neuvádza, že by postúpenie informácií zo strany OLAF-u podľa článku 10 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999 malo záväzné právne účinky, ktoré by mohli ovplyvniť záujmy žalobcu.

76 V štvrtom rade nie je možné uznať skutkové okolnosti uvádzané žalobcom, ktoré podľa neho preukazujú, že belgické súdne orgány nekonali úplne nezávisle, ale sledovali požiadavky OLAF-u.

77 Pokiaľ ide na jednej strane o vyhlásenie predsedu dozorného výboru OLAF-u pred House of Lords Select Committee on the European Union z 19. mája 2004, žalobca nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by Súdu prvého stupňa umožnil overiť obsah tohto vyhlásenia, a teda jeho zohľadnenie nie je opodstatnené.

78 Pokiaľ ide na druhej strane o predbežnú správu pripojenú k listu zaslanému belgickým súdnym orgánom, jej body 2.2 a 2.3 znejú takto:

„Ako už bolo prejednané s Parquet de Hambourg... 13. januára 2004 a s Parquet de Bruxelles... 16. januára 2004, postúpenie informácií dvom súdnym orgánom sa zdá potrebné na účely začatia nezávislých, ale koordinovaných konaní,

...

Podľa našich informácií je potrebné rýchlo zakročiť, pretože pán Tillack opustí Brusel v priebehu marca tohto roku, keďže sa stane korešpondentom časopisu *Stern* vo Washingtone... Vzhľadom na jeho odchod z Bruselu by sa mohli dôležité dôkazy definitívne stratiť."

79 Pokiaľ však ide o bod 2.2 predbežnej správy, žalobca nespochybňuje tvrdenie Komisie, podľa ktorého sa kontakty medzi OLAF-om a vnútroštátnymi prokuratúrami týkali výlučne formálnych skutočností, akou je otázka, ktorým osobám sa musia postúpiť informácie. Pokiaľ ide o bod 2.3, hoci je potrebné skonštatovať, že OLAF skutočne vyjadril želanie rýchleho prejednania predmetnej veci, toto želanie nijako nezaväzuje belgické súdne orgány. Nie je ho totiž možné považovať za návrh na začatie súdneho konania podaný belgickým orgánom alebo na prijatie akéhokoľvek iného opatrenia. Napokon, článok 10 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999 týkajúci sa postúpenia informácií získaných v priebehu vyšetrovaní, ktoré má OLAF postúpiť príslušným vnútroštátnym orgánom, uvádza iba postúpenie uvedených informácií vnútroštátnym orgánom, ktorým pri výkone ich vlastných právomocí prináleží rozhodovať o tom, ako s nimi podľa potreby naložiť.

80 Napokon, tvrdenie založené na neexistencii účinnej súdnej ochrany je neoprávnené. Samotným týmto tvrdením totiž nie je možné odôvodniť prípustnosť žaloby (uznesenia Súdu prvého stupňa z 19. septembra 2005, Aseprofar a Edifa/Komisia, T-247/04, Zb. s. II-3449, bod 59, a z 28. novembra 2005, EEB a Stichting Natuur en Milieu/Komisia, T-236/04 a T-241/04, Zb. s. II-4945, bod 68). Napokon, zo spisu a z vyjadrení na pojednávaní vyplýva, že žalobca podal žalobu belgickým súdnym orgánom a následne aj na Európsky súd pre ľudské práva proti opatreniam prijatým belgickými súdnymi orgánmi v nadväznosti na postúpenie informácií OLAF-om z 11. februára 2004. Okrem toho žalobca mal možnosť obrátiť sa na vnútroštátne súdy, ktoré samotné nie sú oprávnené rozhodnúť o neplatnosti aktu, na základe ktorého OLAF postúpil informácie belgickým súdnym orgánom (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 22. októbra 1987, Foto-Frost, 314/85, Zb. s. 4199, bod 20), aby bola v tejto súvislosti Súdnemu dvoru položená prejudiciálna otázka.

81 Z uvedeného vyplýva, že postúpenie informácií v zmysle článku 10 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999 sa vzhľadom na to, že v tomto prípade nemá záväzné právne účinky, nemôže považovať za akt spôsobilý zasahovať do právneho postavenia žalobcu.

82 V dôsledku toho sú návrhy na zrušeniu aktu, na základe ktorého OLAF 11. februára 2004 postúpil informácie nemeckým a belgickým súdnym orgánom, neprípustné.

O návrhoch smerujúcich k náhrade údajnej ujmy

O prípustnosti

— Tvrdenia účastníkov konania

83 Komisia sa domnieva, že žaloba o náhradu škody obsahuje dva rozličné návrhy. Týka sa náhrady škody údajne spôsobenej na jednej strane „sťažnosťou“ OLAF-u a na

druhej strane tlačovými komuniké OLAF-u z marca 2002 a septembra 2003, ako aj inými verejnými vyhláseniami OLAF-u.

84 Táto žaloba je ako celok neprípustná, keďže nespĺňa podmienky uvedené v článku 44 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa.

85 Okrem toho návrh na náhradu škody týkajúci sa „sťažnosti" OLAF-u je neprípustný, keďže táto žaloba o náhradu škody úzko súvisí so žalobou o neplatnosť, ktorá je samotná označená za neprípustnú.

86 Žalobca sa v prvom rade domnieva, že návrh na náhradu škody týkajúci sa „sťažnosti" OLAF-u je prípustný. Zdôrazňuje, že nesprávne konanie OLAF-u by nemalo byť vylúčené zo súdneho preskúmania.

87 Následne namieta proti tvrdeniu, podľa ktorého je žaloba o náhradu škody neprípustná, ak je príčina škody predmetom žaloby o neplatnosť, ktorá sama je neprípustná.

88 Žalobca sa napokon domnieva, že žaloba spĺňala podmienky prípustnosti stanovené v rokovacom poriadku a bola dostatočne jasná na to, aby sa odporcovi umožnilo pripraviť si svoju obhajobu. Uvádza sa v nej totiž protiprávne konanie OLAF-u, spôsobená ujma a dôvody, pre ktoré existuje príčinná súvislosť medzi týmto protiprávnym konaním a uvedenou ujmou.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

89 Podľa ustálenej judikatúry musí každá žaloba podľa článku 21 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora uplatniteľného na konanie na Súde prvého stupňa na základe článku 53 prvého odseku tohto štatútu a článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku obsahovať predmet konania a stručné zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený. Toto uvedenie musí byť dostatočne jasné a presné, aby bolo podľa potreby umožnené odporcovi pripraviť si svoju obranu a Súdu prvého stupňa rozhodnúť o žalobe bez ďalších podporných informácií. Na zabezpečenie právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti je nato, aby bola žaloba prípustná, potrebné, aby podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá, vyplývali, a to aspoň v krátkosti, avšak koherentným a zrozumiteľným spôsobom, zo samotného textu žaloby (rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. júla 1997, Guérin automobiles/Komisia, T-38/96, Zb. s. II-1223, bod 41, a zo 16. marca 2004, Danske Busvognmænd/Komisia, T-157/01, Zb. s. II-917, bod 45).

90 Na to, aby sa týmto požiadavkám vyhovelo, musí žaloba navrhujúca náhradu škôd údajne spôsobených inštitúciou Spoločenstva obsahovať skutočnosti, na základe ktorých je možné identifikovať konanie, ktoré žalobca inštitúcii vytýka, dôvody, pre ktoré sa domnieva, že existuje príčinná súvislosť medzi konaním a údajne spôsobenou ujmou, ako aj charakter a rozsah tejto ujmy (rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1996, Asia Motor France a i./Komisia, T-387/94, Zb. s. II-961, bod 107, a z 10. februára 2004, Calberson GE/Komisia, T-215/01, T-220/01 a T-221/01, Zb. s. II-587, bod 176).

91 V tomto prípade je v prvom rade opodstatnené zdôrazniť, že závery vyšetrovania smerujúceho k náhrade údajnej ujmy sú veľmi stručné. Umožňujú však určiť dve údajne nesprávne konania OLAF-u, ktoré podľa žalobcu tomuto žalobcovi spôsobili ujmu. Prvé sa týka „sťažnosti" OLAF-u podanej belgickým súdnym orgánom. Druhé

pozostáva z tlačových komuniké OLAF-u z 27. marca 2002 a 30. septembra 2003, ako aj z vyhlásení hovorcu OLAF-u uverejnených v časopise *European Voice* 4. apríla 2002 a vyhlásení generálneho riaditeľa OLAF-u odvysielaných na Stern TV 24. marca 2004.

92 Zo žaloby ďalej vyplýva, že ujma, ktorá bola žalobcovi údajne spôsobená rozličnými údajne nesprávnymi konaniami OLAF-u, pozostáva zo zásahu do jeho dobrej povesti a profesijnej cti. Žaloba takisto umožňuje určiť rozsah ujmy, ktorú OLAF údajne spôsobil.

93 Napokon žalobca uvádza, že medzi údajnou ujmou a rozličnými nesprávnymi konaniami, ktoré sa OLAF-u vytýkajú, existuje príčinná súvislosť.

94 Okrem toho z tvrdenia o dôvodnosti žaloby predloženého Komisiou vyplýva, že Komisia mohla včas pripraviť svoju obranu týkajúcu sa podmienok vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva.

95 Je teda opodstatnené zamietnuť výhradu Komisie založenú na nedostatku súladu žaloby s požiadavkami článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku.

96 Komisia takisto uvádza, že pokiaľ ide o návrh na náhradu škody týkajúci sa „sťažnosti" OLAF-u, tento návrh je neprípustný, keďže je úzko spojený so žalobou o neplatnosť, ktorá je sama neprípustná.

97 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že žaloba o zodpovednosť je samostatným opravným prostriedkom, ktorý má v rámci systému opravných prostriedkov svoju osobitnú funkciu a je podriadený vykonávacím podmienkam, ktoré zohľadňujú jeho osobitný cieľ. Hoci cieľom žalôb o neplatnosť a nečinnosť je postihovať protiprávnosť právne záväzného aktu alebo neexistenciu takéhoto aktu, predmetom žaloby o zodpovednosť je návrh na náhradu škody vyplývajúcej z aktu alebo z protiprávneho konania, ktoré možno pripísať inštitúcii alebo orgánu Spoločenstva (pozri rozsudok Súdneho dvora z 23. marca 2004, Médiateur/Lamberts, C-234/02 P, Zb. s. I-2803, bod 59 a citovanú judikatúru).

98 Teda subjekty práva, ktoré vzhľadom na podmienky prípustnosti uvedené v článku 230 štvrtom odseku ES nemôžu priamo napadnúť niektoré akty alebo opatrenia Spoločenstva, majú možnosť prostredníctvom žaloby napadnúť konanie, ktoré nemá charakter rozhodnutia a ktoré v dôsledku toho nemôže byť predmetom žaloby o neplatnosť, a to podaním žaloby o náhradu škody z mimozmluvnej zodpovednosti upravenej v článku 235 ES a v článku 288 druhom odseku ES, pokiaľ takéto konanie môže založiť zodpovednosť Spoločenstva (rozsudok Philip Morris International a i./Komisia, už citovaný, bod 123, a rozsudok Camós Grau/Komisia, už citovaný, bod 78).

99 Preto žaloba o náhradu škody podaná žalobcom, v ktorej sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená vytýkaným konaním OLAF-u, musí byť posudzovaná, pokiaľ ide o prípustnosť, nezávisle od žaloby o neplatnosť.

100 Z vyššie uvedeného vyplýva, že návrhy žalobcu, v ktorých sa domáha náhrady škody, ktorá mu bola spôsobená údajne nesprávnym konaním zo strany OLAF-u, sú prípustné.

O veci samej

— Tvrdenia účastníkov konania

101 Žalobca uvádza, že protiprávnym správnym aktom je v prvom rade „sťažnosť", ktorú OLAF predložil belgickým súdnym orgánom. Táto sťažnosť bola protiprávna, pretože porušila viacero formálnych pravidiel, ako aj základné právo, ktorým je sloboda tlače. Žalobca uvádza takisto tlačové komuniké OLAF-u z marca 2002 a septembra 2003. V tejto súvislosti ombudsman vyhlásil, že tlačové komuniké z marca 2002 založené na nezaručených informáciách je zjavne aktom nesprávneho úradného postupu a porušuje zásadu proporcionality. Toto komuniké by teda ako také malo byť považované za protiprávny správny akt. Tlačové oznámenie zo septembra 2003 je takisto prípadom nesprávneho úradného postupu a porušuje zásadu proporcionality, keďže opakuje tvrdenia uvedené v tlačovom komuniké z marca 2002. Napokon žalobca odkazuje na vyhlásenia hovorcu OLAF-u, ktoré boli uverejnené v časopise *European Voice* 4. apríla 2002, a na vyhlásenia riaditeľa OLAF-u odvysielané na Stern TV 24. marca 2004. Tieto sú takej povahy, že môžu poškodzovať dobrú povesť žalobcu, a keďže sú založené na nezaručených informáciách, porušujú takisto zásadu správneho úradného postupu.

102 Žalobca takisto uvádza, že OLAF prekročil mieru svojej voľnej úvahy. Vzhľadom na závažnosť nesprávností, ku ktorým došlo, by sa malo konanie OLAF-u považovať za porušenie práva Spoločenstva, ktoré je dostatočne kvalifikované.

103 Žalobca uvádza, že utrpel značnú nemajetkovú ujmu, ktorá spočíva v poškodení jeho dobrej povesti a profesijnej cti. Na jednej strane je pre neho oveľa ťažšie získavať informácie zo zdrojov, ktoré používa pri výkone svojho povolania. Na druhej strane predaj jeho článkov novinám a časopisom je podstatne sťažený. Konanie OLAF-u takisto vážne poškodilo možnosti vývoja profesijnej kariéry žalobcu. Okrem toho

nemajetková ujma je osobitne závažná, ak krivé obvinenia vedú k začatiu trestného konania, k domovej prehliadke a zaisteniu vecí, ako k tomu došlo v danom prípade. Žalobca navrhuje, aby Súdny dvor stanovil presnú sumu peňažnej náhrady, ktorá by odškodnila jeho ujmu a mala zároveň odradzujúci účinok pre Komisiu. Žalobca navrhuje predbežne sumu vo výške 250 000 eur.

104 Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť, žalobca tvrdí, že poškodenie jeho dobrej povesti bolo spôsobené tlačovými komuniké OLAF-u a vyhláseniami, ktoré potom nasledovali, pričom vrcholným okamihom bola sťažnosť OLAF-u belgickým súdnym orgánom, ktorá viedla k domovej prehliadke a prehliadke jeho kancelárie. V tejto súvislosti vyšetrovatelia OLAF-u v sťažnosti súdnym orgánom radili a poskytli im informácie takej povahy, ktoré ich uviedli do omylu, pokiaľ išlo o naliehavosť a potrebu konať. Podľa žalobcu skutočnosť, že belgické orgány konali s určitou nedbanlivosťou, nemá vplyv na dôvodnosť žaloby.

105 Pokiaľ ide o tlačové komuniké a iné verejné vyhlásenia OLAF-u, žalobca zdôrazňuje, že bolo výnimočné, že OLAF uverejnil komuniké oznamujúce začatie vyšetrovania. Okrem toho podľa žalobcu ho ktokoľvek, kto sa zaujímal o vec, ihneď spoznal ako novinára, ktorý podplatil úradníka Spoločenstiev. Navyše skutočnosti, ktoré sú známe v súčasnosti, sa javia oveľa závažnejšie ako tie, ktoré skúmal ombudsman v roku 2003. OLAF totiž tým, že predstieral, že bol informovaný so spoľahlivých zdrojov, najmä poslancami Európskeho parlamentu, hoci jeho jediným zdrojom bol pán G., poskytol ombudsmanovi zavádzajúce informácie.

106 Žalobca v replike zdôrazňuje, že verejné tvrdenia OLAF-u nie sú len prípadom nesprávneho úradného postupu, ale takisto porušením zásad správneho úradného postupu, prezumpcie neviny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie.

Uverejnenie tlačových komuniké je takisto porušením článku 8 nariadenia č. 1073/1999, keďže informácie oznámené a získané v rámci vnútorného vyšetrovania sú chránené služobným tajomstvom.

107 Komisia uvádza, že ani jeden z obidvoch návrhov na náhradu škody nie je dôvodný.

108 Pokiaľ ide po prvé o návrh na náhradu škody týkajúci sa poskytnutia informácií belgickým a nemeckým súdnym orgánom, Komisia uvádza, že OLAF neporušil žiadny právny predpis. Okrem toho žalobca nepreukázal dostatočne kvalifikované porušenia hraníc voľnej úvahy OLAF-u.

109 Pokiaľ ide o reálnosť údajnej ujmy, žaloba neobsahuje konkrétne informácie o osobitnom profesijnom postavení žalobcu. Žalobca je zamestnancom časopisu *Stern* a vykonaním domovej prehliadky a zaistením vecí, ktoré vykonali belgické orgány, nebola jeho dobrá povesť poškodená.

110 Žalobca najmä nepreukázal príčinnú súvislosť medzi poskytnutím informácií zo strany OLAF-u a ujmou, ktorá mu bola údajne spôsobená. Dva nezávislé akty vydané v rámci diskrečnej právomoci belgických orgánov totiž prerušujú akúkoľvek príčinnú súvislosť: začatie súdneho vyšetrovania; domová prehliadka a zaistenie vecí. Priamou a rozhodujúcou príčinou údajnej ujmy sú iba tieto posledné uvedené skutočnosti. Podľa Komisie v prípade, že by nedošlo k domovej prehliadke, vykonanie ktorej je v diskrečnej právomoci vnútroštátnych orgánov, neexistovalo by žiadne nebezpečenstvo zásahu do anonymity informátorov žalobcu. Ak sa žalobca

domnieva, že utrpel ujmu z dôvodu domovej prehliadky, mal by žiadať náhradu škody od belgického štátu.

111 Pokiaľ ide po druhé o návrh na náhradu škody týkajúci sa tlačových komuniké a iných verejných vyhlásení, Komisia uvádza, že OLAF neporušil žiadny právny predpis ovplyvňujúci žalobcu, a najmä nepoškodil jeho dobrú povesť. tlačové Komuniké z 27. marca 2002 predovšetkým neuvádzalo meno novinára alebo orgánu tlače. Iba v komuniké časopisu *Stern* uverejnenom 28. marca 2002 tento časopis potvrdil, že má vo výlučnom vlastníctve prezradené dokumenty, a uviedol meno novinára. Navyše v komuniké z 27. marca 2002 bol hlavný predmet začatého vnútorného vyšetrovania popísaný čo najneutrálnejším spôsobom. Toto komuniké nebolo nepravdivé a nebolo ani neproporcionálne. Keby sa uznalo, že hovorca OLAF-u zašiel vo svojich vyhláseniach priďaleko, znamenalo by to zbaviť OLAF akéhokoľvek práva uverejňovať tlačové komuniké potvrdzujúce začatie vyšetrovania a oznamujúce jeho predmet. Komisia subsidiárne uvádza, že OLAF neprekročil závažným a zjavným spôsobom hranice svojej voľnej úvahy pri riadení svojich vzťahov s médiami.

112 Okrem toho Komisia tvrdí, že aj tak neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi tlačovým komuniké z 27. marca 2002 a prípadným poškodením dobrej povesti žalobcu. Aj keby podľa žalovanej komuniké OLAF-u mohlo, po tom ako bolo uverejnené, byť vykladané verejnosťou tak, že odkazuje na žalobcu, komuniké časopisu *Stern* uverejnené na druhý deň prerušilo akúkoľvek príčinnú súvislosť.

113 Napokon, pokiaľ ide o závery ombudsmana, Komisia tvrdí, že skutočnosti, na ktorých tento založil svoje odporúčanie z roku 2003, sa odlišovali od tých, ktoré Komisia v tomto konaní predložila Súdu prvého stupňa. Navyše zistenie nesprávneho úradného postupu ombudsmanom nie je rovnocenné so skonštatova-

ním súdneho orgánu, že došlo k porušeniu práv žalobcu zo strany Komisie. Ombudsman najmä nepreskúmal otázku, či sa OLAF dopustil dostatočne kvalifikovaného porušenia právneho predpisu. Okrem toho ombudsman uplatnil iné pravidlá týkajúce sa dôkazného bremena ako sú tie, ktoré sa vzťahujú na žaloby o náhradu škody z mimozmluvnej zodpovednosti v zmysle článku 235 a článku 288 druhého odseku ES. Ombudsman a súdy Spoločenstva totiž uplatňujú odlišné kritériá a spôsoby posudzovania, ktoré zodpovedajú ich dosť rozdielnej povahe a funkcii.

114 IFJ sa domnieva, že OLAF zjavne porušil hranice svoje diskrečnej právomoci alebo voľnej úvahy tým, že poskytol informácie nemeckým a belgickým orgánom na základe nezaručených informácií a dohadov. Toto posúdenie malo byť vykonané, berúc do úvahy najmä ustanovenia nariadenia č. 1073/1999 a práva a slobody dotknutých osôb.

115 Vedľajší účastník sa domnieva, že OLAF porušil slobodu tlače, právo na rešpektovanie súkromného života a bydliska, Zmluvu ES, Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nariadenie č. 1073/1999, ako aj určité procesné pravidlá.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

116 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že záväzok mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva za protiprávne konanie jeho orgánov v zmysle článku 288 druhého odseku ES podliehala splneniu súboru podmienok, t. j.: protiprávnosti konania vytýkaného inštitúciám, existencie škody a existencie príčinnej súvislosti medzi údajným konaním a uplatňovanou škodou (rozsudok Súdneho dvora z 29. septembra 1982, Oleifici Mediterranei/EHS, 26/81, Zb. s. 3057, bod 16; rozsudky Súdu prvého stupňa

z 11. júla 1996, International Procurement Services/Komisia, T-175/94, Zb. s. II-729, bod 44; zo 16. októbra 1996, Efisol/Komisia, T-336/94, Zb. s. II-1343, bod 30, a z 11. júla 1997, Oleifici Italiani/Komisia, T-267/94, Zb. s. II-1239, bod 20).

117 Pokiaľ ide o prvú z podmienok, z judikatúry vyplýva, že sa musí preukázať dostatočne závažné porušenie právneho predpisu priznávajúceho práva jednotlivcom (rozsudok Súdneho dvora zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, Zb. s. I-5291, bod 42). Pokiaľ ide o požiadavku, podľa ktorej musí byť porušenie dostatočne závažné, rozhodujúcim kritériom umožňujúcim posúdiť, či je splnená, je zjavné a závažné porušenie, ktorého sa dopustila príslušná inštitúcia Spoločenstva vo vzťahu k hraniciam jej voľnej úvahy. Keďže táto inštitúcia disponuje iba značne zníženou alebo dokonca žiadnou mierou voľnej úvahy, na preukázanie existencie dostatočne závažného porušenia môže postačovať jednoduché porušenie práva Spoločenstva (rozsudok Súdneho dvora z 10. decembra 2002, Komisia/Camar a Tico, C-312/00 P, Zb. s. I-11355, bod 54, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. júla 2001, Comafrica a Dole Fresh Fruit Europe/Komisia, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 a T-225/99, Zb. s. II-1975, bod 134).

118 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa príčinnej súvislosti, Spoločenstvo sa môže považovať za zodpovedné len za škodu, ktorá dostatočne priamo vyplýva z protiprávneho konania príslušnej inštitúcie (rozsudok Súdneho dvora zo 4. októbra 1979, Dumortier Frères a i./Rada, 64/76 a 113/76, 167/78 a 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, Zb. s. 3091, bod 21, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. februára 2003, Meyer/Komisia, T-333/01, Zb. s. II-117, bod 32). Na druhej strane Spoločenstvu neprináleží náprava alebo odstránenie všetkých škodlivých následkov konania jej orgánov, hoci aj vzdialených (pozri v tomto zmysle rozsudok Dumortier Frères a i./Rada, už citovaný, bod 21).

119 Vzhľadom na to, že jedna z týchto podmienok nie je splnená, musí byť žaloba ako celok zamietnutá bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné podmienky (rozsudok Súdneho dvora z 15. septembra 1994, KYDEP/Rada a Komisia, C-146/91, Zb. s. I-4199, body 19 a 81, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. februára 2002, Förde-Reederei/Rada a Komisia, T-170/00, Zb. s. II-515, bod 37).

120 Vzhľadom na túto judikatúru je potrebné overiť dôvodnosť rozličných tvrdení, ktoré predložil žalobca.

121 Na úvod je opodstatnené uviesť, že na základe ochrany súkromného života a bydliska, slobody tlače, zásady prezumpcie neviny a práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré sú základnými právami, sa jednotlivcom priznávajú práva, ktorých dodržiavanie zabezpečujú súdy Spoločenstva. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na dve nesprávne konania OLAF-u, ktoré je vzhľadom na ich odlišnú povahu potrebné preskúmať oddelene.

122 Po prvé, pokiaľ ide o návrh na náhradu škody údajne spôsobenej „sťažnosťou" OLAF-u, skonštatovalo sa, že belgickým orgánom prináleží posúdenie následných opatrení, ktoré treba vykonať v súvislosti s informáciami, ktoré OLAF postúpil na základe článku 10 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999 bez toho, aby toto postúpenie malo pre tieto orgány akýkoľvek záväzný charakter (pozri bod 70 vyššie). V dôsledku toho je konanie vnútroštátnych súdnych orgánov, ktoré v rámci svojej vlastnej právomoci rozhodli tak, že začali súdne konanie a následne vykonali vyšetrovacie úkony, pôvodcom ujmy, ktorú uvádza žalobca.

123 Žalobca okrem toho nevysvetľuje, ako by mohlo postúpenie informácií, ktoré sú dôverné, pričom sa netvrdí, že ich dôvernosť nebola dodržaná, vnútroštátnym súdnym orgánom zasiahnuť do jeho dobrej povesti a profesijnej cti.

124 Z toho vyplýva, že žalobca nepreukázal existenciu dostatočne priamej príčinnej súvislosti medzi postúpením informácií zo strany OLAF-u belgickým súdnym orgánom v zmysle článku 10 ods. 2 nariadenia č. 1073/1999 a údajnou ujmou.

125 Vzhľadom na to, že podmienka vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva, ktorou je príčinná súvislosť medzi údajnou ujmou a konaním OLAF-u, nebola v danom prípade splnená, návrh na náhradu škody týkajúci sa „sťažnosti" OLAF-u musí byť zamietnutý bez toho, aby bolo opodstatnené preskúmať ostatné podmienky vzniku uvedenej zodpovednosti.

126 Po druhé, pokiaľ ide o návrh na náhradu škody, ktorú údajne spôsobilo tlačové komuniké OLAF-u, je potrebné uviesť, že žalobca poukazuje na návrh odporúčania ombudsmana z 10. júna 2003 a jeho odporúčanie z 20. novembra 2003, v ktorých sa dospelo k záveru, že išlo o prípad nesprávneho úradného postupu, aby z nich vyvodil, že tlačové komuniké z 27. marca 2002 predstavuje „ako také" „protiprávny správny akt" a že tlačové komuniké z 30. septembra 2003 predstavuje nový prípad nesprávneho úradného postupu, čím takisto došlo k porušeniu zásady proporcionality, opakujúc tvrdenia predchádzajúceho komuniké.

127 V tejto súvislosti je v prvom rade opodstatnené uviesť, že zásada správneho úradného postupu, na porušenie ktorej sa žalobca v tejto súvislosti výlučne odvoláva, sama osebe nepriznáva práva jednotlivcom (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. decembra 2001, Area Cova a i./Rada a Komisia, T-196/99, Zb. s. II-3597, bod 43), okrem prípadu, keď je vyjadrením osobitných práv, akými sú právo, aby sa ich záležitosti vybavovali nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote, právo byť vypočutý, právo na prístup k spisu, právo na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle článku 41 Charty základných práv Európskej únie vyhlásenej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, 2000, s. 1), k čomu však v tomto prípade nedošlo.

128 Okrem toho samotná kvalifikácia „nesprávneho úradného postupu", ombudsmanom ešte neznamená, že konanie OLAF-u sa v zmysle judikatúry považuje za dostatočne závažné porušenie právneho predpisu. Zmluva totiž tým, že stanovuje ombudsmana, ponúka občanom Únie a najmä úradníkom a iným zamestnancom Spoločenstva na ochranu ich záujmov alternatívnu možnosť popri možnosti podať žalobu na súd Spoločenstva. Táto mimosúdna alternatívna možnosť zodpovedá osobitným kritériám a nemá nevyhnutne taký istý cieľ, akým je cieľ žaloby (rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. apríla 2002, Lamberts/Ombudsman, T-209/00, Zb. s. II-2203, bod 65).

129 Je takisto potrebné, vzhľadom na nezávislosť zverenú OLAF-u nariadením č. 1073/1999 a cieľ všeobecného záujmu informovania verejnosti formou tlačových komuniké, uznať, že OLAF môže použiť voľnú úvahu, pokiaľ ide o účelnosť a obsah komuniké týkajúcich sa jeho vyšetrovacích činností.

130 Navyše z preskúmania znenia tlačového komuniké z 27. marca 2002 vyplýva, že jediná časť, ktorou mohla byť prípadne spôsobená ujma, znie takto:

„Podľa informácií získaných [OLAF-om], získal istý novinár niekoľko dokumentov týkajúcich sa spisu nazvaného ‚vec Van Buitenen'. Nie je vylúčené, že za získanie

týchto dokumentov boli niekomu v OLAF-e (dokonca aj v inej inštitúcii) vyplatené peniaze...“

131 Aj za predpokladu, že by si osoby majúce informácie o veci mohli dať žalobcu do súvislostí, nepredstavujú tieto tvrdenia, ktoré sú formulované hypoteticky a bez uvedenia mena žalobcu a časopisu, pre ktorý žalobca pracuje, značné a vážne prekročenie hraníc vymedzujúcich voľnú úvahu OLAF-u. Okrem toho meno žalobcu uviedol samotný časopis *Stern* vo svojom tlačovom komuniké z 28. marca 2002. Odhalenie totožnosti žalobcu dané do súvislosti s vyšetrovaniami OLAF-u teda nespôsobil OLAF, ale časopis *Stern*, pre ktorý žalobca pracoval. Rovnako poškodenie dobrej povesti a profesijnej cti súvisiace s týmto uverejnením nemôže byť pripísané OLAF-u. V dôsledku toho sporné tlačové komuniké nepredstavuje žiadne dostatočne závažné porušenie práva Spoločenstva zo strany OLAF-u.

132 Pokiaľ ide o tlačové komuniké OLAF-u z 30. septembra 2003, uverejnené v nadväznosti na návrh odporúčania ombudsmana z 18. júna 2003, toto malo za cieľ zmierniť tvrdenia uvedené v tlačovom komuniké z 27. marca 2002. Toto tlačové komuniké uvádza, že:

„... vyšetrovanie OLAF-u v tejto veci nie je ukončené, [OLAF] však až doposiaľ nenašiel dôkaz o uskutočnení takejto platby.“ Vzhľadom na to je opodstatnené skonštatovať, že toto tlačové komuniké, ako aj predchádzajúce komuniké, nepredstavujú dostatočne závažné porušenie právneho predpisu.

133 K rovnakému záveru je potrebné dospieť aj pokiaľ ide o vyhlásenie hovorcu OLAF-u, ktoré uverejnil časopis *European Voice* 4. apríla 2002, podľa ktorého OLAF „mal k dispozícii *prima facie* dôkazy, z ktorých vyplývalo, že mohlo dôjsť k platbe“, pričom

opatrnosť pri výbere pojmov nemôže zakladať existenciu dostatočne závažného porušenia práva Spoločenstva. Pokiaľ ide o vyhlásenie riaditeľa OLAF-u na Stern TV 24. marca 2004, žalobca neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné overiť jeho obsah.

134 Napokon, žalobca vo svojej žalobe neuviedol žiadnu inú právnu argumentáciu, na základe ktorej by bolo možné posúdiť, čím by mohlo byť uverejnenie tlačových komuniké a iných verejných vyhlásení kvalifikované ako „dostatočne závažné porušenie" právneho predpisu.

135 Z uvedeného vyplýva, že žalobca nepreukázal existenciu dostatočne závažného porušenia práva Spoločenstva pripísateľného OLAF-u, ktoré by mu mohlo spôsobiť ujmu. Vzhľadom na to je opodstatnené zamietnuť návrh na náhradu škody, pokiaľ ide o tlačové komuniké a ostatné vyhlásenia uverejnené OLAF-om bez toho, aby bolo potrebné posúdiť reálnosť a dôvodnosť údajnej ujmy.

136 Žaloba o náhradu škody musí byť teda zamietnutá v celom rozsahu.

O návrhu na predloženie dokumentov

137 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa nariadil Komisii, aby predložila úplnú kópiu „sťažností", ktoré OLAF zaslal nemeckým a belgickým súdnym orgánom.

138 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že 11. februára 2004 Komisia predložila na pojednávaní na Súde prvého stupňa listy zaslané nemeckým a belgickým súdnym orgánom v ich necenzurovanom znení.

139 Vzhľadom na to, že sa tento návrh stal bezpredmetný, nie je opodstatnené o ňom rozhodnúť.

140 Z uvedeného vyplýva, že žaloba musí byť zamietnutá ako celok.

O trovách

141 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ho, okrem toho, že má znášať svoje vlastné trovy konania, na náhradu trov konania, ktoré vznikli Komisii, vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia v súlade s návrhom Komisie.

142 Podľa článku 87 ods. 4 tretieho pododseku rokovacieho poriadku znáša IFJ, vedľajší účastník konania, svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (štvrtá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Nie je opodstatnené rozhodnúť o návrhu na predloženie dokumentov.**

3. **Žalobca znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii, vrátané trov konania o nariadení predbežného opatrenia.**

4. **Medzinárodná federácia novinárov znáša svoje vlastné trovy konania.**

Legal Lindh Vadapalas

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 4. októbra 2006.

Tajomník

E. Coulon

Predseda komory

H. Legal